

VIŠI SUD U PODGORICI
Kvs.br. 146/16
Dana 22.11.2016. godine

VIŠI SUD U PODGORICI, u vijeću sastavljenom od predsjednika suda Borisa Savića, kao predsjednika vijeća, sudija Miljane Pavličević i Biljane Uskoković, kao članova vijeća, uz učešće savjetnice Aide Muzurović, u krivičnom predmetu protiv okrivljenih Širokov Valdimirović Eduarda i dr. zbog krivičnog djela stvaranje kriminalne organizacije iz čl. 401a KZ CG i dr. nakon održane sjednice vijeća dana 16.11.2016. godine, odlučujući na osnovu čl. 127. i čl. 128. ZKP, dana 22.11.2016.godine, donio je

R J E Š E N J E

Okrivljeni Aleksandar Sinđelić određuje se za svjedoka saradnika u krivičnom predmetu koji se vodi kod Specijalnog državnog tužilaštva Kti- S.br.15/16.

Protiv svjedoka saradnika Aleksandra Sinđelića neće se nastaviti krivični postupak pokrenut Naredbom o sprovođenju istrage Kti-S.br. 15/16 od 19.10.2016.g. i Naredbom o izmjeni i proširenju naredbe o sprovođenju istrage Kti-S.br. 15/16 od 05.11.2016 godine, zbog osnovane sumnje da je učestvovao kao pripadnik kriminalne organizacije koju su osnovali Eduard Širokov i Vladimir Popov krajem septembra 2016. godine, na teritoriji Rusije, Srbije i Crne Gore, koja za cilj ima vršenje krivičnih djela za koja se po zakonu može izreći kazna zatvora od 4 godine ili teža kazna, u koju organizaciju su bilo lično ili preko članova grupe vrbovali članove kriminalne organizacije, a koji su prihvatili članstvo, pa su članovi kriminalne organizacije pored drugih za sada neidentifikovanih lica postali okrivljeni Dikić Bratislav, Sinđelić Saša- Aleksandar, Hristić Kristina, Velimirović Mirko, Milić Branka, Dušić Milan, Maksić Dragan, Đorđević Srboljub, Čurović Aleksandar, Aleksić Aleksandar, Đurić Nikola, Četković Siniša, Stanojević dejan, Aćimović Miloš, Matić Ivica, Andrić Perica, Bogičević Predrag i Ristić Nenad, radi sticanja nezakonite dobiti i moći, a djelovanje kriminalne organizacije je planirano uz primjenu tačno određenih pravila unutrašnje kontrole i discipline, i djelovanje kriminalne organizacije je planirano i sprovedeno u međunarodnim razmjenam, a svaki član kriminalne organizacije je imao unaprijed određen zadatak i ulogu, a u djelovanju kriminalne organizacije postoji spremnost za primjenu nasilja i zastrašivanja, pri čemu su uračinjiljivi i svjesni svoga djela htjeli njegovo izvršenje i žanli da je njihovo djelo protivpravno, pa su okrivljeni Eduard Širokov i Vladimir Popov radi realizacije kriminalnog plana u pravcu vršenja neodređenog broja krivičnih djela terorizam iz čl. 447. KZ CG i krivičnog djela ubistvo najviših predstavnika Crne Gore iz čl. 363 KZ CG, za sebe odredili da planiraju izvršenje krivičnih djela u budućnosti, daju upustva i naredbe članovima kriminalne organizacije u pravcu izvršenja krivičnih djela, da obezbjeđuju novac i materijalna sredstava za izvršenje krivičnih djela, i da sami vrše krivična djela, a Sinđelić Saša- Aleksandar, kao pripadnik kriminalne organizacije, radi realizovanja kriminalnog plana je prihvatio da vrbuje druge članove kriminalne organizacije, da prenosi upustva, kupuje, nabavlja materijalna sredstva za izvršenje krivičnih djela, pa je tako od organizatora kriminalne organizacije preuzeo novac u iznosu od više stotina hiljada eura, kako bi uz pomoć istog kupio oružje, municiju, policijsku opremu, gas maske, suzavac, štitnike i drugu vojnu- policijsku opremu, te vrbovao više desetina lica iz Srbije da dođu na protestni skup u Podgoricu dana 16.10.2016.godine, koji bi organizovao Demokratski front nakon završetka izbora, na kome bi okrivljeni zajedno sa drugim za sada neidentifikovanim licima, pod komandom okrivljenog

Dikić Bratislava se okupili oko rukovodstva Demokratskog fronta i izazvali sukobe sa policijom te nakon održanih političkih govora, kada je prema kriminalnom planu komandu trebao da preuzme za sada neidentifikovano lice koje je na proteste došlo zajedno sa političarima Demokratskog fronta, zajedno sa njima izvršili sukobe sa službenicima Uprave policije Crne Gore, i nasilno ušli u Skupštinu gdje bi se zadržali najmanje 48 sati i proglasili pobjedu Demokratskog fronta na parlamentarnim izborima u Crnoj Gori, zza koje vrijeme bi grupa od 50 za sada neidentifikovanih lica u uniformama Specijalne policijske jedinice Uprave Crne Gore koje je kupio okrivljeni Sinđelić Saša- Aleksandar obezbijedio i kupio preko okrivljenog Velimirović Mirksa, a koje bi bilo smješteno u posebno obezbijedjenoj kući, došli u toku pokušaja ulaska demonstranata u Skupštinu gdje bi pucali na službenike Uprave policije Crne Gore i obezbijedili da politička grupacija Demokratski front zajednosu demonstrantima uđe u Skupštinu Crne Gore, a nakon toga upotrebom oružja sprečavali službenike Uprave policije Crne Gore da uđu u Skupštinu Crne Gore i istovremeno liše slobode predsjednika Vlade Mila Đukanovića, te nakon toga liše slobode i druge državne funkcionere, pa nakon što je plan osujećen lišenjem slobode članova kriminalne organizacije, okrivljeni Sinđelić Saša- Aleksandar prihvatio plan iznijeti mu od Eduarda Shirokova da nađe i angažuje lice koje je sposobno da koristi oružje i koje će za novac lišiti života predsjednika Vlade Crne Gore Mila Đukanovića i istovremeno angažuje još dva lica koja će u danima posle izbora doći u Podgoricu i polupati prozore na prostorijama Demokratskog fronta u Crnoj Gori i angažuje još najmanje 5 lica koja će doći u Crnu Goru, kako bi na predstojećim mitinzima Demokratskog fronta kamenicama gađali pristalice Demokratskog fronta, a sve u namjeri da prikaže da postoje kriminalne strukture koje je angažovao Milo Đukanović i istovremeno izazovu nrede širokih razmjera.

Svjedok saradnik Aleksandar Sinđelić će svojim budućim svjedočenjem doprinijeti dokazivanju predmetnog krivičnog djela i krivice ostalih učinilaca i pomoći u otkrivanju, dokazivanju i sprječavanju drugih krivičnih djela kriminalne grupe.

Odredjuje se da se iz spisa predmeta izdvoje zapisnici i službene zabilješke o ranijim iskazima svjedoka saradnika Sinđelić Aleksandra koje je dao kao okrivljeni u odnosu na prethodno opisano krivično djelo stvaranje kriminalne organizacije iz čl. 401a, stav 2 u vezi stava 1 u vezi stava 6. Krivičnog zakonika Crne Gore i krivično djelo terorizam u pokušaju iz čl. 447.st.1. u vezi čl. 20. Krivičnog zakonika Crne Gore i isti se ne mogu upotrijebiti kao dokaz u krivičnom postupku osim u slučaju čl. 130. Zakonika o krivičnom postupku.

Ovo rješenje se može ukinuti ukoliko svjedok saradnik ne postupi u skladu sa obavezama iz čl. 126 st. 1 i 2 Zakonika o krivičnom postupku ili ako prije pravosnažno okončanog postupka izvrši novo krivično djelo organizovanog kriminala.

Protiv ovog rješenja žalba nije dozvoljena.

O b r a z l o ž e n j e

Dana 14.11.2016. godine, Specijalni tužilac svojim aktom Kti-S.br.15/16 podnio je ovom sudu predlog za saslušanje svjedoka saradnika sa predlogom da sud donese rješenje kojim se okrivljeni Aleksandar Sinđelić odredjuje kao svjedok saradnik u predmetu koji Specijalno tužilaštvo vodi pod poslovnom oznakom Kti-S.br. 15/16.

U obrazloženju predloga, navodi se da je okrivljeni Aleksandar Sinđelić po sopstvenoj inicijativi pristao da se sasluša kao svjedok saradnik, da je pristanak dao u neposrednom

kontaktu sa Specijalnim tužiocem, dana 04.11.2016. godine, a nakon što je upozoren na dužnosti iz čl. 126 st.1 i 2. Zakonika o krivičnom postupku, izjavio je da iste prihvata što je i svojim potpisom potvrdio. Navedeno je da će ti podaci i činjenice koje je okrivljeni Sinđelić Aleksandar saopštio pred Specijalnim tužiocem biti značajne za dokazivanje predmetnih krivičnih djela, a posebno pomoći u otkrivanju i dokazivanju krivičnih djela koja je počinila ova kriminalna grupa.

Vijeće iz čl. 24 st. 7 ZKP-a, je na sjednici dana 28.12.2015. godine, razmotrilo cjelokupne spise predmeta i podnijeti predlog Specijalnog tužioca, pa je našlo:

- da je predlog osnovan.

Iz spisa predmeta se utvrđuje da je prema okrivljenom Sinđelić Aleksandru donijeta naredba o izmjeni i proširenju naredbe o sprovođenju istrage Kti-S br. 15/16 od 19.10.2016. godine, te da iz iste postoji osnovana sumnja da je u izvršenju predmetnog krivičnog djela učestvovao i okrivljeni Aleksandar Sinđelić kao pripadnik kriminalne grupe, na način što je septembra 2016. godine u Crnoj Gori udružio radi vršenja krivičnih djela za koje se može izreći kazna zatvora od 4 godine ili teža kazna udružio u kriminalnu organizaciju, a da osnovana sumnja za krivično djelo koje mu se stavlja na teret proizilazi iz dokaznog materijala prikupljenog mjerama tajnog nadzora MTN br. 38/16, audio zapisnika i transkripata presretnutih telefonskih razgovora između okrivljenih, potvrda o oduzetim predmetima i drugih dokaza sadržanih u spisima predmeta SDT Kti-s br. 15/16.

Dalje se iz spisa predmeta utvrđuje da je okrivljeni Sinđelić Aleksandar u kontaktu sa Specijalnim tužiocem po sopstvenoj inicijativi 04.11.2016. godine, pristao, a koji pristanak je i potvrdio svojim potpisom da će svjedočiti o svim činjenicama vezanim za krivično djelo i učinioce i u vezi sa tim dao izjavu iz koje proizilazi da je 2014. godine, u izbjegličkom kampu u Rostovu (Rusija), upoznao jedno lice po imenu Edgard- Edi, i sa njim bio u kontaktu. Po kazivanjima drugih, radilo se o izuzetno bogatom čovjeku i nacionalisti. U drugoj polovini septembra 2016. godine, Edgard ga je pozvao da dođe u Moskvu i za kupovinu karte obezbijedio novac u iznosu od 800,00 USD i to preko Western Uniona. Edi ga je sačekao na aerodromu u Moskvi i nezavisno od pasoške kontrole proveo određenim prolazima, smjestio u džip zatamnjenih stakala i odvezao u jedan stan, gdje ga je zaključao. Nakon određenog vremena vratio se sa jednim licem po imenu Ivan. Sudeći po nakitu i odjeći, takođe se radilo o veoma bogatom licu. Edi je započeo priču o situaciji u Crnoj Gori, ističući da se u Crnoj Gori nalazi kriminalna vlast na čelu sa Đukanovićem, da će se u Crnoj Gori održati izbori koje će Đukanović da pokrade, jer je to lopovska vlast, pa se Đukanović mora uhapsiti, a izbori riješiti na drugi način. Bio je u saznanju da su ljudi koji su bili u kontaktu sa Edijem nestajali, pa zbog straha nije tražio objašnjenje u vezi drugog načina rješavanja izbora. Međutim, Edi je tražio od njega da kupi oružje i da ga prebaci u Crnu Goru i to 50 kalašnjikova, 50 pištolja, što više municije za to oružje, kamion sa duplim dnom i kompletnu opremu za specijalne policijske snage za 50 ljudi. Tražio je i da nabavi i policijske uniforme koje se koriste u Crnoj Gori, ali mu je objasnio da nije u mogućnosti da nabavi oružje i sve ostalo što mu je tražio, niti je znao kako izgleda policijska oprema u Crnoj Gori, ali mu je Edi rekao da obezbijedi jedan primjerak, a ostale da sašije. S obzirom na to da se prednje navedeno događalo 26.09.2016.godine, a da su izbori u Crnoj Gori trebali da se održe 16.10.2016.godine, objasnio je da nije moguće u tom vremenskom intervalu sašiti toliko uniformi. Međutim, budući da se on bavio kupoprodajom polovne policijske opreme, Edi mu je rekao da kupi što više te opreme, bokseva, palica, gas maski, bodljikave žice i suzavce, na šta je on pristao.

Dao mu je 10.000,00€ i objasnio da je oružje za pedeset njegovih ljudi koje će on obezbijediti, i koji će u na dan izbora biti u Crnoj Gori, ali da on u Srbiji treba da animira ljude koji će na dan izbora otići u Crnu Goru, učestvovati na protestima koji će biti organizovani u večernjim satima 16.10.2016.godine, odnosno slavlje Demokratskog fronta i drugih opozicionih partija koje treba da proslave pobjedu ili da protestuju zbog krađe izbora. Zadatak ljudi koje je on trebao da organizuje sastojao se u tome da budu uz političare Demokratskog fronta, da ih stalno prate, da se ni pod kojim uslovima ne razilaze, da će političari ući u Skupštinu, da ljudi iz Srbije i ostali protestanti treba da ih prate u stopu, sa njima uđu u Skupštinu i tamo se zadrže 48 časova, ako bude potrebno. Edi mu je objasnio i to da se očekuje da će kriminalci koji su uz Đukanovića napasti taj narod, pokazao mu 10 do 15 osoba za koje mu je rečeno da su kriminalci iz Crne Gore i pitao ga da li neke poznaje. Od tih lica jedino mu je poznat bio Brano Mićunović, za kojeg je mislio da je neki političar, ali mu je Edi objasnio da se radi o kriminalcu, te da će vjerovatno njegovi ljudi napasti protestante. Dalje mu je objasnio da protestante koje je on trebao da obezbijedi ni u slučaju napada od strane ovih lica nijesu smjeli da se razbježe, već moraju ostati uz opozicione političare, odnosno Demokratski front, te ukoliko bude neophodno da pruže otpor, odnosno da uđu u fizički obračun sa tim kriminalcima koji će biti u policijskim uniformama. Oružje će nabaviti jedno lice zatim će ga prebaciti u Crnu Goru i smjestiti u kući ili stanu nedaleko od mjesta održavanja protesta. Izlažući mu plan nije imenovao nijednog političara iz crnogorske opozicije, već samo Demokratski front, ali je objasnio da postoji jedan čovjek koji će doći sa političarima Demokratskog fronta i koji će nakon održanih govora političara fronta biti predstavljen kao glavni i preuzeti dalju komandu. To lice trebalo je da se javi na telefon koji nosi oznaku „10“, a koji se prvo nalazio kod vojvoda Paje, a zatim kod Dikića i kada izgovori lozinku, da mu se preda navedeni telefon. Edi mu nije saopštio ime te osobe niti ime bilo kojeg političara koji je uključen u sve navedeno. Ljudi koje je trebao iz Srbije da angažuje za proteste na protestima su trebali da se okupe ispod zastave sa vučijom glavom koju je on kreirao, da okače plave trakice, kako bi se prepoznali u opštoj tuči koja je trebala da nastane i da po svaku cijenu ostanu uz političare, a ukoliko bi došlo do nereda izdavao bi im naređenja za dalje postupanje. Edi mu je objasnio da je ulazak u Skupštinu planiran nakon govora opozicije 16.10.2016.godine, u 23:00 časova, i pomenuo da postoji zapadni ulaz u Skupštinu na kojem ima malo policije, da su policijske snage smještene u nekom hotelu na Zlatici, te ukoliko se ukaže potreba, njegovi naoružani ljudi će priteći u pomoć. Objasnio je i to da su grupa od 50 Edijevih ljudi činili jako sposobna lica koja su se mogla oduprijeti brojci od oko 2000 policajaca i koji će reagovati u slučaju napada na protestante, kako od strane policije tako i od strane naroda. Dalje je objasnio da opremu koju je trebao da nabavi (bokseve, palice, gas maske, suzavac i dr) trebao je smjestiti sa oružjem, za šta će doći njegovi ljudi, sve to odnijeti na trg i bukvalno prosuti kako bi narod mogao da ih uzme. Edi mu je rekao da će Đukanović i njegova kriminalna vlast biti uhapšeni nakon formiranja nove vlasti i to od strane Edijevih ljudi i polcije koja bude prešla na njihovu stranu. Nakon toga vratio se u Srbiju, gdje je i Edi nekoliko dana došao. Postupajući je po Edijevim naređenjima i upustvima kontaktirao je vojvodu Paja, Predraga Bogičevića, Nenada Ristića, dva momka iz Šapca i Dikić Bratislavom. Ova lica kontaktirala su druga lica i organizovali odlaske u Crnu Goru, a prema njegovim saznanjima radilo se o brojci od oko 500 lica. Edi mu je dao telefon koji je trebao da drži do sebe bez obzira da li je uključen ili ne, pa je pretpostavio da se radi o lokatoru, i tražio od njega da mu prijavi svaki kontakt koji bi imao sa bilo kim. Sa nevdenim licima obavljao je razgovore vezane za njihov odlazak u Crnu Goru, za obezbjeđivanje drugih lica koji će takođe poći u Crnu Goru. Takođe, davao im je i novac i to Predragu Bogičeviću 17.000,00€, jednom licu koje je Predrag Bogičević poslao iznos od 12.000,00€, Nemanji

Ristiću jednom 4.000,00 a drugi put 4.500,00 nešto u dolarima nešto u eurima, vojvodi Paji dva puta po 15.000,00€, Dikić Bratislavu prvo 500 USD, zetim 5.000€ i 10.000,00€. Objasnio je da vojvodu Paja zna ranije sa skupova Ravnogorskog pokreta, poznato mu je da je isti iz Zubinog potoka, da ima njegov kontakt telefon, ali mu ne zna prezime i to je prvo lice sa kojim je kontaktirao vezano za plan za Crnu Goru. Nakon povratka iz Moskve sve do 16.10.2016.godine, sa njim se sreo 5 ili 6 puta, i saopštio mu sve što je njemu Edi rekao, ne govoreći mu da postoji osoba koja se zove Edi. Od vojvoda Paje tražio je da obezbijedi ljude koji će na skup doći, i objasnio mu kako ti ljudi treba da postupaju u slučaju nereda. Vojvoda Pajo je pristao na to da obezbijedi oružje i to kalašnjikove i 2.000 metaka i to po cijeni od 450€ za svaku pušku, dok za metke nije rekao koja je cijena. Tada mu je po drugi put dao novac, jer mu je Edi rekao da Paju može dati novca koliko traži. O nabavci oružja preko Paja obavijestio je Edija koji mu je tražio fotografije oružja i to 3 ili 4 fotografije. Sa Edijem se u Srbiji sastajao svakih 2 ili 3 dana i to 15 dana prije izbora u Crnoj Gori, kojim prilikama mu je davao upustva i novac koji je dalje distribuirao. Edi je vršio pritisak na njega da obezbijedi još ljudi za odlazak u Crnu Goru, čak je zahtijevao da kontaktira navijačke grupe iz Srbije, ali sa njima nije imao kontakt, pa je to odbio. Nije se mogao izjasniti koliko mu je novca Edi dao, ali od oduzetih 125.000,00€, njegovo je 25.000,00€ uštedevine, tako da je od tog novca Edijevo 100.000,€ kao i novac koji je već dao navedenim licima, vrijednost opreme koju je kupio, troškovi. Tokom sastanaka sa Edijem u Beogradu, on se interesovao o lokaciji oružja i ukazivao mu da se njegova grupa ljudi, koja je oružje trebala da preuzme, nalazi u Crnoj Gori, bez bilo kakve identifikacije tih ljudi. Takođe, i Predragu Bogičeviću saopštio je samo onoliko koliko mu je Edi dozvolio, odnosno dio plana vezan za angažovanje što većeg broja ljudi, koji su trebali biti na mitingu uz političare, koji nijesu smjeli da se razilaze i koji su, po potrebi, trebali da uđu u fizički sukob sa policijom i drugim ljudima, te da sa političarima uđu u Skupštinu, bez navođenja sa kojim političarima, jer je njima trebao da rukovodi navedeno lice čiji mu identitet nije bio poznat. Kontaktirao je i Bratislava Dikića sa kojim se sastao tri puta u Nišu i tada mu je dao prvo 500USD, zatim 5.000,00€ i 10.000,00€. Na prvom sastanku sa Dikićem nije iznosio previše detalja, jer je Dikić bio bivši policajac, ali je već na drugom i trećem sastanku otvorenije razgovarao, a sve u granicama Edijevih upustava. Tako, Dikiću je ispričao za odlazak na proteste u Crnu Goru, da će tamo biti ljudi i da bi bilo dobro da se i on pojavi, što je prihvatio, ali je objasnio da je bolestan i da nije pri parama, pa mu je na prvom rastanku prilikom rukovanja dao 500USD, koji su bili zgužvani i koje je on odmah stavio u džep, tako da misli da nije ni znao da se radi o novcu. Nije mu slao poruke niti ga pozivao vezano za taj novac, niti je na narednim sastancima pominjao iznos od 500,00 USD. Na tim sastancima detaljnije je pričao o protestima i pitao ga da li bi on rukovodio ovim grupama kako bi bile objedinjene kako bi ih po potrebi malo smirio i kontrolisao, te uticao na to da ne idu sa skupa što je Dikić prihvatio. Od Dikića je tražio da obezbijedi komunikaciju između grupa preko telefona ili motorola koje bi on obezbijedio i predao mu u Podgorici, tako što bi ga neko pozvao i perdao mu ih. Zapravo, telefone je trebao da preuzme vojvoda Pajo, što se na kraju nije dogodilo. Tokom komunikacijama sa Dikićem, Edi je izmijenio plan koji je on morao da poštuje. Objasnio je da je prvi plan bio da vojvoda Paja vodi računa da svi budu na okupu, da sve bude mirno i da se niko ne razilazi ako dođe do napada, da vodi računa o svim grupama koje dođu iz Srbije, međutim nakon što je Paja nabavio oružje, Edi je promijenio plan na način što je rekao da Paja ostane kod oružja, a da Dikić vodi računa o grupama koje mu Paja bude predao, da istima upravlja do momenta predaje komande osobi koja će biti u grupi sa političarima iz Demokratskog fronta. Ovakva promjena vjerovatno je nastala kao rezultat Edijevih saznanja da je Dikić bio komandant žandarmije, koji je imao organizaciju, udruženje ratnih veterana. Ovakvu ulogu Dikić je prihvatio e znajući da postoji

lice po imenu Edi. Objasnio je da je Edi odredio da postoje tri telefona specijala i to jedan kod njega, jedan kod Edija i jedan kod Dikića. Radilo se o posebnim telefonima, s tim što Edija može da pozove samo on, s tim da Paji i Dikiću zabrani da pozivaju Edija. On je bio memorisan pod brojem 9, a Edi pod brojem 6. Dikić je znao da treba da preuzme neke telefone, ali nije znao koje. Vezano za predaju telefona Dikiću komunicirao je sa Pajom, ali s obzirom na to da je došlo do problema, jer Dikić na svom telefonu nije imao novca, bio je u romingu i nije mogao primiti poziv, Paji je dao Dikićev broj telefona. Sa Dikićem je komunikaciju uspostavio preko facebooka, kada mu je dao Nikolin broj, preko kojeg je saopštio da treba da dođe u Podgoricu i preuzme telefon. To je trebao da uradi Nikola, koji je bio sa Dikićem, ali se zbog nevremena predomislio. Ukazao je da je bilo dosta komunikacija između njega, Dikića i Paja, i dosta nesporazuma u tim komunikacijama, jer je u jednom trenutku rekao Paji da Dikiću preda specijal telefon i ključeve od oružja, iako je trebao da mu preda telefon i odvede ga kod ljudi kako bi ih smirio, jer mu je Paja rekao da su se ljudi unervozili. Šifra za telefon je bila je „Rakija“, a Paja je trebao da mu preda nešto i od prave rakije. Njih dvojica su se svakako našli i ne zna šta je bilo kasnije, ali je putem medija saznao da su uhapšeni. Nakon njihovog hapšenja na specijal ga je pozvao Edi i tražio da se odmah vide. Sastali su se nedaleko od njegove kuće na jednom pustom parkingu. Edi je bio veom ljut i tražio objašnjenje šta se i kako dogodilo, međutim, on nije mogao da objasni budući da nije znao. Edi je vikao da je Paja za sve kriv i da ga treba ubiti, jer je izdajica. Osjećao je strh i za svoj život, ali je Edi rekao da će stvar da se riješi na drugačiji način i da ono govno od Đukanovića treba ubiti. Edi je tražio od njega da on nađe lice koje zna dobro da puca, kako bi pošao u Crnu Goru i ubio Đukanovića, što će finansirati. Objasnio je Ediju da takve ljude ne poznaje, pa ih ne može naći, ali je Edi reagovao na način što je tražio da u tom slučaju on sam pođe u Crnu Goru ubije Đukanovića, pa je rekao da će pronaći nekoga za tu akciju, jer je jedino želio da živ stigne kući. Nakon što su se rastali ne zna koliko puta ga je Edi još zvao na telefon, a sadržina svakog razgovora je bila da uspostavi kontakt sa nekim u Crnu Goru od ljudi iz Srbije koji su otišli. U vezi oružja objasnio je Ediju da jedino Paja zna gdje je to oružje. Edi je zahtijevao od njega da odmah stupi u kontakt sa ljudima koji su otišli u Crnu Goru, pa je uspio da kontaktira sa rođakom od jednog četnika koji je otišao u Crnu Goru na proteste. Taj čovjek mu je saopštio da se na trgu nalazi 6 ili 7 osoba iz Srbije i možda još toliko iz Crne Gore, što je prenio Ediju koji je od njega zahtijevao da ti ljudi počnu da prave buku, galamu i neredu po Podgorici, da bacaju petarde, na šta mu je rekao da je to nemoguće, jer je Podgorica puna policije, koja će ih prebiti i uhapsiti, čak ga je slagao da je to rekao prenio ovim ljudima i da su oni to odbili. Edi ga je ponovo kontaktirao na specijal i tražio da se vide, što je i učinio i tada je od njega tražio da nađe dvojicu ljudi koji će otići u Podgoricu i polupati stakla na prostorijama Demokratskog fronta u ulici Miloša Novaka broj 2 ili 4, ili nešto slično, te da bace neke petarde ili slične predmete u te prostorije, objašnjavajući da u tome nema nikakve opasnosti, odnosno da je sve sređeno da ih iz te kancelarije neće niko napasti, jer je sve sređeno. Osjećao je strah, pa je pronašao jednog čovjeka Jovanović Miloša da pođe u Crnu Goru i to uradi, za šta mu je dao 500,00€ kako bi kupio kartu, a ostatak zadržao za sebe. Milošu je objasnio da ti ljudi očekuju da će se razbiti stakla na njihovim prostorijama, s tim što ne zna da li je otišao ili ne u Crnu Goru. Sa Edijem se sastao još jednom i tada je od njega tražio da angažuje pet ljudi za odlazak u Podgoricu, jer će se organizovati skupovi opozicije, na kojima je tih pet ljudi trebalo da za vrijeme govora političara opozicije napadnu okupljene građane, gađaju ih kamenicama kako bi se stvorio privid da ih napadaju kriminalci Đukanovića. Edi je tražio i da se angažuje advokat za ljude uhapšene u Crnoj Gori i dao mu za te svrhe još 50.000,00€, jer je kod njega ostalo 50.000,00€. Saopštio mu je i to da su izbori u Crnoj Gori gotovi i da je čečenski lider Kadirov

platio crnogoskom muftiji da pređe na stranu opozicije i sa opozicijom formiraju vlast, što je trebalo da se dogodi 09.11.2016.godine. Sa Edijem se više nije sastajao. Specijal telefon je trebao da vrati, ali je sve to ostalo kod njega, a sve predmete dobrovoljno je predao policiji i to u trenutku kada je vidio da ga više niko ne prati. Objasnio je da Nemanja Ristić sebe predstavlja kao lice koje ima dobre veze čak i sa ruskom tajnom službom FSB, da ima informacije da u Crnoj Gori postoji 800 agenata, te da će se izbori u Crnoj Gori vrlo brzo završiti i to tako što će opozicija doći na vlast, s tim što mu nije poznato da li je Ristić povezan sa tajnim službama u Crnoj Gori. Ristić sa Edijem nije komunicirao niti zna da Edi postoji.

Takodje okrivljeni Sinđelić Aleksandar na sjednici vijeća održanoj dana 15.11.2016. godine, potvrdio je svoj pristanak da se u ovoj krivično pravnoj stvari sasluša kao svjedok saradnik i ponovio iskaz dat pred Specijalnim državnim tužilaštvom, s tim što je objasnio da je dio kriminalne grupe koja je za cilj imala vršenje krivičnih djela u Crnoj Gori postao dana 26.09.2016.godine, kada ga je Edi upoznao sa planom. Objasnio je da Edija poznaje od 2014. godine, iz Rosotva. Naime, član je odbora "Srpski vukovi" koji je pri udruženju srpskih dobrovoljaca "Nikola Kavaja". U okviru tog udruženja, a vezano za neku humanitarnu pomoć išli su u Rostov. U kontaktu sa ljudima iz Rusije, slučajno je ostvario kontakt sa licem koje mu je predstavljeno kao Edi. Kontaktirao je na ruskom jeziku koji u dovoljnoj jeri razumije i govori. Razgovori su bili neobavezne sadržine, vezane za neki mač koji je želio da proda, a Edi se bavio antikvitetima i humanitarnim pomoćima. Razmijenili su brojeve telefona. O političkim temama nijesu razgovarali. U maju mjesecu 2015. godine, avionom je pošao u Moskvu zbog posla vezanog za štampanje majica, a odnio je i dokumenta za prodaju mača. Sa Edijem je otvorio komunikaciju putem vibera i sa njim se družio petnaestak dana u Moskvi. Primijetio je da se radi o osobi koja posjeduje dosta novca i koju su čuvali telohranitelji, zbog čega ni nije insistirao da sazna njegovo puno ime i prezime, te zanimanje. Kroz ostvarenu komunikaciju shvatio je da Edi ima namjeru da da humanitarnu pomoć Srbiji, ali kako je bilo dosta prevaranata i kako bi se uvjerio da i on nije takav tražio je da se podvrgne poligrafskom testiranju, što je i učinio i to u jednom luksuznom stanu. Nekoliko dana kasnije Edi mu je saopštio da je prošao poligrafsko testiranje, te da postoji mogućnost saranje u budućnosti. Objasnio je da je troškove njegovog boravka u Moskvi pokrivao Edi, teda mu je u tu svrhu dao 5.000,00 dolara. Smatrao je da Edi to radi zbog kupovine navedenog mača, tržišne vrijednosti preko jednog milion, odnosno kako bi uticao na njega da cijenu snizi. Nakon toga nijesu komunicirali, sve do polovine 2016. godine, kada su se putem vibera čuli. Tada je Edi govorio crnogorskoj vlasti, odnosno o postupanju njenog rukovodstva, primjeni nasilja ukazivajući pri tom da narod treba da ustane i da ih smijeni. Začudila ga je takva priča i ne zna šta mu je odgovorio. U septembru ga je ponovno pozvao Edi zahtijevajući da dođe u Mosvu. Međutim, s obzirom na to da je imao porodičnih obaveza i privatnih poslova objasnio mu je da nema novac kojim bi finansirao dolazak, ali je Edi rekao da će novac on obezbijediti i radilo se o sumo od 800,00 USD. Na beogradskom aerodromu u pasoš su mu stavili izlazni pečat, međutim u Moskvi, po izlasku iz aviona, u tunelu koji vodi prema dolaznom terminalu sačekao ga je Edi sa još jednom osobom koja je bila obučena kao radnik aerodroma. Imali su identifikacione kartice na reverima, a jednu takvu su i njemu stavili, nakon čega su ga sproveli nekim sporednim izlazima iz aerodroma, tako da u pasošu nemam ulazni pečat u Moskvu. Edi ga je sam odvezao u stan u kojem je prethodno već boravio. Došao je još jedan čovjek kojeg sam tada prvi put vidio, radilo se o debelom čovjeku kojeg je oslovljavao sa Ivan. Započeli su priču da je u Crnoj Gori kriminalna vlast i da je treba smijeniti. U tom razgovoru, Edi mu je zapovjednim tonom rekao da mora u to da se uključi.

Objasnio je i to da se iz Moskve vratio praktično na isti način, dakle, bez pasoške i carinske kontrole je prošao kroz aerodrom i ušao u avion. Na aerodromu su mu dali kartu i bording pas, predali njegov prtljag, pasoš mu niko nije kontrolisao, samo mu je neposredno prije ulaska u avion pogledana bording karta. Istakao je da je na Edijev plan pristao, jer je imao utisak da bi u suprotnom Edi dao signal svojim ljudima, da ga ubace u vozilo i da bi nestao bez traga, posebno kod činjenice da se zvanično ni znalo da je u Rusiji, jer nije evidentirano da je prošao granični prelaz. Vezano za opremu koju predao policiji objasnio je da je istu kupio u "Armi šopu" , na vojnom otpadu na Zrenjaninskom putu u Beogradu i sva je na režimu slobodne prodaje, i isu čine žica, lisice, pračke, zaštitna oprema i slično. Količinski oprema je zauzimala prostor jednog kombija. Edi je zahtijevao ilegalan prenos ove opreme, iako je on mogao istu legalno prenijeti, međustim, znajući koja je njena namjena, nije htio ni da je prebaci. Vezano za oružje koje je pribavio Paja, pojasnio je da je informisan da je kupljeno u Albaniji ili bna Kosovu, apaja ga je obavijestio tri dana prije izbora da se oružje prebacuje u Crnu Goru i da će biti skriveno u jednoj kući. Što se tiče nesporazuma između Paja, Dikića i njega, objasnio je da je tri dana prije izbora Paja došao kod njega, da je Paji tada rekao da specijal preda Dikiću i da se nakon toga vrati u Srbiju kako bi uzeo stvari koje su ostale kod njega i da iste odveze u Crnu Goru. Paja se vratio u Crnu Goru da telefon preda Dikiću. U narednih nekoliko dana nijesu imali komunikaciju, ali je u jednom momentu Paja zvao i rekao da ga niko ne kontaktira, pa ga je ponovo uputio da zove Dikića, kojem je telefon bio isključen. Nakon što su sporazume prevazišli dogovoreno je da telefon Dikiću preda ispred nekog tržnog centra. U komunikaciji sa pajom shvatio je da je uspio da ispred tržnog centra Dikiću perda telefon. I tu je došlo do nesporazuma, jer je Paja pitao da li treba da i ključeve da Dikiću, na šta je on odgovorio potvrdno, jer je mislio da govori o smještaju, ali je Paja izgleda shvatio da se radi o ključevima od oružja, s tim što mu nije poznato da li mu je dao te ključeve, vjerovatno jeste. Tu je prekinuta sva komunikacija sa Pajom. Dalje je objasnio da nakon što je Ediju vratio specijal prestale su stalne pratnje, s tim što je došlo do jednog presrijetanja u kojem je jedva živu glavu spasio, nakon čega se do kraja tog dana krio i predao polsaciju u Šapcu koji su ga vratili i rekli da se javi sutra, pa se sutradan predao u Beogradu. Istakao je da razlog zbog kojeg je sve prijavio policije leži u tome što je Edi rekao da je cijela stvar završena da on odlazi iz Srbije, da se više neće gledati i da će se sve završiti na način što će dati pare nekom muftiji u Crnoj Gori da pređe na stranu opozicije. Smatra da i mu i dalje prijeti opasnost po život, budući da je jedina spona između ovih ljudi iz Rusije i izvršilaca u Crnoj Gori upravo on. Ukazao je da je njegova jedina uloga bila ta da formira i pošalje grupe koje idu na proteste i da obezbjedi oružje, dok je Edi trebao da uspostavi direktran kontakt sa nekim licem koje bi bilo pored rukovodilaca Demokratskog fronta i opozicije i on bi trebao da kordinira događajem nakon 23 časa, preko telefona koji je trebalo predati licu koje je bilo sa Demokratskim frontom i opozicijom. Dakle, Edi je rukovodio kompletnim događajem.

Budući da se radi o predlogu za određivanje svjedoka saradnika protiv koga je pokrenut postupak naredba o izmjeni i proširenju naredbe o sprovođenju istrage Kti-S br. 15/16 od 19.10.2016.godine, za krivično djelo organizovanog kriminala iz čl. 22 st.2 tač.8 ZKP-a, pa cijeneći izjavu okrivljenog Sinđelić Aleksandra, sada svjedoka saradnika, ovo vijeće smatra da bi okrivljeni kao svjedok saradnik u ovoj krivično pravnoj stvari u znatnoj mjeri doprinio u dokazivanju ovog krivičnog djela i ostalih učinioca, te da je značaj njegovog iskaza za dokazivanje predmetnog krivičnog djela i ostalih učinioca pretežniji od štetnih posljedica krivičnog djela koje mu se stavlja na teret, a cijeneći posebno prirodu i sadržaj saradnje koju će pružiti svjedok saradnik.

Shodno čl. 128 st.3 ZKP-a, protiv svjedoka saradnika neće se nastaviti krivični postupak pokrenut naredbom o izmjeni i proširenju naredbe o sporvođenju istrage Kti-S br. 15/16 od 19.10.2016. godine, zbog krivičnog djela stvaranje kriminalne organizacije iz čl. 401a stav 2. u vezi stava 1. u vezi stava 6. Krivičnog zakonika i krivično djelo terorizam u pokušaju iz čl. 447.st.1. u vezi čl. 20. Krivičnog zakonika Crne Gore.

Ovo rješenje shodno čl. 130 ZKP-a može biti ukinuto ukoliko svjedok saradnik ne postupi u skladu sa obavezama iz čl. 126 st. 1 i 2 ZKP-a ili ako prije pravosnažnog krivičnog postupka počini novo krivično djelo organizovanog kriminala.

Sa iznijetog, a na osnovu čl. 128 st. 1 ZKP-a odlučeno je kao u izreci ovog rješenja.

ZAPISNIČAR,
Aida Muzurović,s.r.

PREDSJEDNIK VIJEĆA-SUDIJA,
Boris Savić,s.r.



Tačnost otpravka tvrdi i ovjerava
ovlašćeni službenik suda


